

mig bekendt, at Politiet under enkelte af de her omtalte Sager har villet gjøre gjældende, at § 200 maatte anvendes, men det er derimod gjort gjældende, at Betingelsen derfor er, at den Paagjældende selv anlagger privat Sag. Jeg tror, at de her meddelte Tilfælde, der med stor Lethed kunne suppleres med betydelig længere Rækker, godtgjøre, at de Overfald, der her er Tale om, have en helt anden Karakter end et rent personligt Mellemværende, og at de, som jeg omtalte før, maa antages at være udsprungne af en mere almindelig raa og voldsom Tilbøielighed, som gaar ud over Hjemfomsheft, de Paagjældende møder, og som altsaa maa siges at være truende for Alle og Enhver, der færdes paa de paagjældende Steder. Der er saaledes sikkert Grund til at forandre den Bestemmelse, som indeholdes i Straffeloven, at det bliver et rent privat Mellemværende mellem de Paagjældende. Jeg skal endnu kun bemærke, særlig med Hensyn til Forholdet mellem Straffelovens § 200 og den Straf, de Paagjældende nu kunne faae under en offentlig Sag, at de, som bemærket, under denne kun kunne straffes for Gadeuordener, og Straffen for disse er ifølge Politivedtægten i det Høieste en Bøde af 100 Kr., der ifølge Afsoningsloven af 16de Febr. 1866 kan omsættes til 20 Dages simpelt Fængsel, og disse kunne atter ombyttes med 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvilket altsaa er Maximum af Straffen for Gadeuordener. Jeg tror altsaa, der er al Grund til at søge den Bestemmelse i § 200 forandret, hvorefter saadanne Overfald, som finde Sted paa offentlig Gade, og som maa siges at være rettede mod en hvilken som helst Person, den Paagjældende møder, bør gjøres til Gjenstand for offentlig Raatale, og jeg tillader mig at spørge den høitærede Minister, om han maatte være villig til at søge Straffelovens § 200 ændret i denne Retning.

Justitsministeren (Melleman): Med Hensyn til denne Forespørgsel skal jeg for det Første for at holde mig til Resultatet bemærke, at jeg ikke skulde være villig til, forsaavidt det maatte være muligt at gennemføre en saadan Lov, at søge Straffelovens § 200 ændret saaledes, som den ærede Folkethingsmand omtalte, nemlig saaledes, at der kunde finde offentlig Raatale Sted, naturligvis kun efter den paagjældende Fornærmedes Begjæring, i Anledning af voldeligt Overfald paa offentlig Gade eller Vej. Det forekommer mig, at det i og for sig ikke er nogen særdeles betydelig Forandring i den bestaaende Lovgivnings Regler og Grundsætninger, naar man indskrænker Afgangen til offentlig Raatale saaledes, at den kun finder Sted for voldeligt Overfald paa offentlig Gade eller Vej, saaledes altsaa at Handlingen har Karakteren af et Brud paa den Fred, som bør herske paa offentlig Gade og Vej. Og endnu mindre Betænkelighed synes jeg, det faar, naar

man, som jo rimeligt er, begrænses det saaledes, at det afhænger af den Fornærmedes Begjæring, om der skal institueres nogen offentlig Underjøgelse og Raatale i Anledning af det Stedfundne. Straffebestemmelsen i § 200 tror jeg ikke i og for sig behøver at forandres, da den jo aabner Udgang til at gaa endog saa meget høit; den aabner Udgang til at idømme Fængsel, og „Fængsel“ rummer jo efter Straffelovens Terminologi de høieste Grader af Fængselstraf, f. Ex. Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saaledes som Straffebestemmelsen i Straffeloven i § 200 er, forekommer den altsaa mig ret tilfredsstillende, i alt Fald naar den bliver anvendt med noget større Strengthed, end den synes hidtil at være bleven.

Jeg har stræbt efter at komme til en bestemt Anskuelse af eller faae en noget større Bighed for, hvorvidt disse Overfald og navnlig Overfald paa sagesløs Mand ere tiltagne i Antal i nogen væsentlig Grad. Jeg maa imidlertid sige, at nogen Bighed i saa Henseende kan ikke opnaas paa Grundlag af de statistiske Oplysninger, der foreligge, fordi voldeligt Overfald af den i § 200 omtalte Natur paa sagesløs Mand ikke er udmærket som nogen særegen Klasse af Forseelser, hvortil den paagjældende Lovgivning heller ikke giver nogen Anledning. Det er slaaet sammen med en større Kategori, saaledes at man altsaa ikke kan sige, om disse specielle Tilfælde ere bleve talrigere. Og selv om man vil anstille de vidtløftige Underjøgelse, der maatte bestaa i at gennemgaa Protokollerne, vilde man endda næppe komme til noget bestemt Resultat i denne Henseende, idet der i det store Antal af Voldsager, der behandles ved den offentlige Politiret her i Staden, ikke protokolles Noget, og der som Følge deraf ikke kan ses bagefter Noget om de nærmere Omstændigheder ved Sagen, navnlig altsaa ikke, om Voldsgjæringen har haft Karakter af Overfald paa sagesløs Mand eller ikke. Det kan derfor ikke bestemt eftervises ad statistisk Vej, at disse Overfald paa sagesløs Mand særlig ere tiltagne, men derimod kan det eftervises med stor Lethed, at overhovedet Voldshandlinger og Gadeuordener, som have Karakteren af Voldshandlinger, ere tiltagne i meget betydelig Grad; det kan eftervises, naar man f. Ex. vil tage Antallet af dem, der have været tiltalte for Vold og lignende Beskadigelse af saadan Bestaffenhed, at offentlig Raatale finder Sted. Det er altsaa større Voldshandlinger end de, den ærede Interpellant egentlig havde for Die; men de kunne jo nok aligevel tjene til Maalestof for Bestemmelsen af, om Gang til Voldsgjæring er tiltaget eller ikke. Naar man holder sig til disse Voldsgjæring, ere de stegne betydelig i de sidste ti Aar. I 1871 var der 45 fagede for saadanne Forbrydelser her i Staden i Løbet af Aaret, hvorimod Tallet i 1880 er steget til 133. Stigningen er temmelig jævn